

El blog orlandozapatatamayo.blogspot.com ha rebut el suport d'un gran nombre de crítics amb el règim cubà, sensibles amb la mort del dissident.

Cuba, en el punt de mira

La mort del dissident cubà Orlando Zapata ha estat l'espurna que ha encès l'aparició de nombroses iniciatives que reclamen l'alliberament de presos polítics

Solidaris

Text: **Cristian Anglora**

PALMA La mort de l'opositor al règim cubà Orlando Zapata Tamayo, el 25 de febrer passat, després de 85 dies en vaga de fam per protestar contra la política castrista, ha aixecat una onada de reaccions solidàries per condemnar la política del règim de Cuba, al capdavant del qual hi ha Raúl Castro, germà de l'etern president Fidel.

Així, iniciatives com la d'"Orlando Zapata Tamayo. Jo acús el Govern cubà", la plataforma Cuba Democràcia Ja! i les Dames de Blanc cerquen fer-se sentir per demanar la llibertat dels més de 200 presos polítics que hi ha a Cuba i denunciar les injustícies que s'hi cometen, reflectides en la mort de Zapata. Són presos de consciència i d'opinió, delictes pels quals diversos dissidents viuen condemnats a penes de fins a 28 anys.

D'altra banda, en la lluita hi participen altres reclusos que també s'han declarat en vaga de fam. El cas més sonat és el del periodista Guillermo Fariñas, qui demana la llibertat de 26 presos polítics molt malalts, alhora que protesta per la defunció de Zapata.

OZT. Jo acús el Govern cubà

Poc més de 7.000 adherits, entre els quals hi ha nombrosos representants de la cultura hispana, com ara els dos premis Cervantes Mario Vargas Llosa i Juan Marsé, el director de cinema Pedro Almodóvar i els cantants Víctor Manuel i Ana Belén, s'han sumat al manifest OZT. Jo acús el Govern cubà, que es posiciona "per l'ex-

Les forces de seguretat cubanes van agredir ahir unes 40 dames de blanc, mentre realitzaven una marxa a l'Havana. Després, les van dur a la força a dos autobusos que les van traslladar a la seu de l'organització. "Les han copejades, les han arrossegades i se les han emportades per la força dos omnibusos que tenia preparats la Policia política que ha reprimint aquesta manifestació", relatà Carlos Serpa Maceira, director de la Unió de Periodistes Lliures de Cuba, organització no reconeguda pel Govern. • Foto: Rolando Pujol/Efe

El periodista Guillermo Fariñas.

carceració immediata i incondicional de tots els reclusos polítics a les presons cubanes i pel respecte a l'exercici, la promoció i la defensa dels drets humans al món".

En la mateixa línia se situa el moviment de les Dames de Blanc, grup d'esposes i familiars de presos polítics de l'anomenada Primavera Negra, que exigeixen al Govern de Raúl Castro que es respectin els drets humans a l'illa. Amnistia Internacional (AI) serveix també d'altaveu per a la causa dels presos polítics. AI assegura que Cuba necessita "des-

esperadament" una reforma política i sol·licita a les autoritats del país que posin en llibertat tots els reclusos dissidents.

La situació que es viu a l'illa castrista està fent trontollar les relacions entre la Unió Europea i Cuba i ha obert un encès debat entre les principals formacions polítiques de l'Estat espanyol a l'oposició, que acusen el Govern de Rodríguez Zapatero d'estar més pendent de restablir les relacions amb Cuba que de mostrar contundència i hostilitat vers l'illa. •

MIQUEL ÀNGEL MARIA
www.miquelmaria.cat

Els mateixos perdedors

En una taula rodona celebrada l'any 1985 a Nova York, Leszek Kolakowski va afirmar que entre les atrocitats comeses per les dictadures de dretes i els règims totalitaris d'esquerres no hi havia gaire diferència, i que, a la vista del que ha succeït al llarg del segle XX, fariem bé de desenganyar-nos i no continuar esperant gaires coses de cap projecte revolucionari. George Steiner, que també participava en el col·loqui, va titllar aquesta posició de cínica. I no perquè restàs importància o justificàs els abusos de cap règim, sinó precisament pel dany que les revolucions que han degenerat en opressió infligeixen a l'esperança que hom hi havia posat. Steiner es demanava què serà de nosaltres si acceptam que ja no val la pena obrir cap finestra, i afirmava, amb recança, que aquesta és la primera vegada des de 1789 -la Revolució Francesa- que ens prenem per insensat aquell que encara gosa mantenir alguna esperança...

Contemplada des d'una perspectiva històrica -perquè cinquanta anys ja són història-, la incapacitat de la revolució cubana per respectar els drets humans, posada en evidència cada dia en el tracte que dona als dissidents, actua com un potent dissolvent de l'esperança i alimenta el pessimisme, o el cinisme que retreia Steiner. Si el socialisme cubà acaba de matar la poca esperança que fumeja, si no se sap reformar i no avança cap a una democràcia homologable, serà el culpable que a Cuba es repeteixi el drama de Txecoslovàquia, agudament definit pel cineasta Milos Forman: la frustració de la Primavera de Praga (1968) va permetre que el país passàs, una vintena d'anys més tard, del zoo burocràtic a la selva del neoliberalisme. En ambdues ocasions, el perdedor ha estat el mateix: el poble. •